

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	9520100082
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štíft
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:9520100082.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obžalovaného Š. A. a spol., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. novembra 2023 v Bratislave odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Š. A. podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 20. septembra 2022, č. k. PK-2T/13/2020-1419, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku v bode II., ktorým bolo rozhodnuté o oslobodení obžalovaného JUDr. P. J. spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa v zrušenej časti vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR vo vzťahu k obžalovanému Š. A. a odvolanie obžalovaného Š. A. sa zamietajú.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom z 20. septembra 2022, č. k. PK-2T/13/2020-1419, v bode I. uznal obžalovaného Š. A. za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej „Tr. zák.“) na tam uvedenom skutkovom základe s tým, že ako príslušník Policajného zboru služobne zaradený na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, konajúci ako poverený príslušník vo veci dopravnej nehody spôsobenej L. V. dňa 14. decembra 2017 vedenej pod ČVS:ORP-61/DI-ZH-2018, pri ktorej bola zranená chodkyňa T. K., dňa 26. júna 2018 v čase medzi 14.00 hod. až 14.50 hod. v B. B. okr. B. Š. pri vykonávaní výsluchu svedkyne - poškodenej T. K. nezapísal do zápisnice o tomto úkone vyjadrenie svedkyne, že bezprostredne po dopravnej nehode jej telefonicky matka L. V. ponúkla úplatok vo výške 500 eur za to, že policajtom uvedie v rozpore so skutočnosťou, že zranenia si spôsobila sama a že ju nezrazil jej syn, nevykonával ani žiadne potrebné

opatrenia na preverenie tejto informácie o podozrení z trestného činu podplácania podľa § 332 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustila L. V., nar. XX. P. XXXX, čím konal v rozpore s § 124 ods. 1 a § 138, § 2 ods. 6 Tr. por., § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a čl. 28 ods. 1, ods. 7 Nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 175/2010 o vymedzení príslušnosti útvarov Policajného zboru a útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatel'ov a o postupe v trestnom konaní a zároveň tým porušil základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Za to bol prvostupňovým súdom uložený obžalovanému Š. A. podľa § 326 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák., § 57 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. peňažný trest vo výmere dvetisícpäťsto eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní tri mesiace.

Naproti tomu prvostupňový súd v bode II. obžalovaného JUDr. P. J. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku („Tr. por.“) z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok uvedený v bode 2 obžaloby, pre ktorý je obžalovaný JUDr. P. J. stíhaný, oslobodil spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR z 30. apríla 2020, č. k. VII/1 Gv 205/18/1000-26, pre skutok v bode 2 v obžalobe právne kvalifikovaný ako prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 14. augusta 2018 v presne nezistenom čase po 09.50 hod. v Ž. Z. O. ako advokát so sídlom v Ž. Z. O., Z. F. Q. č. X, ktorý bol v predmetnom čase obhajcom L. V., obvineného a následne odsúdeného za spáchanie prečinu ublíženia na zdraví voči T. K. pri dopravnej nehode zo dňa 14. decembra 2017, si vyžiadal a následne aj prevzal od L. V. ako úplatu peňažnú sumu vo výške 500 eur zaslanú prostredníctvom bankového prevodu z účtu č. Q. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného na osoby V. V. a L. V. na bankový účet č. Q. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX patriaci jeho asistentke Mgr. I. Q., ktorého číslo L. V. v SMS správe toho istého dňa 14. augusta 2018 predtým v čase o 09.59.27 hod. za týmto účelom prostredníctvom Mgr. I. Q. zaslal, a to za to, že s využitím svojho vplyvu a osobných kontaktov predtým v presne nezistenom čase zabezpečil u povereného príslušníka PZ npor. Š. A., služobne zaradeného na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, že tento dňa 26. júna 2018 do zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného T. K. realizovaného v trestnom konaní vedenom pod ČVS:ORP-61/DI-ZH-2018 ako vec realizujúci policajt nezapísal dôležitú skutočnosť o podozrení z trestnej činnosti, ktorú mu ústne pri výsluchu uviedla poškodená T. K. o tom, že dňa 14. decembra 2017 bezprostredne po dopravnej nehode jej matka vodiča L. V. L. V. počas telefonického rozhovoru ponúkla úplatok 500 eur, keď pred policajtmi uvedie v rozpore so skutočnosťou, že zranenia, ktoré jej spôsobil pri dopravnej nehode jej syn L. V., si spôsobila sama, že ju jej syn nezrazil a za to, že o tomto skutku sa ani nebude náležite konať.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Tr. por. podali odvolania priamo na hlavnom pojednávaní do zápisnice po vyhlásení rozhodnutia prokurátor (v neprospech obidvoch obžalovaných, a to ohľadom obžalovaného Š. A. proti výroku o treste a ohľadom obžalovaného JUDr. P. J. proti výroku o oslobodení spod obžaloby) a obžalovaný Š. A. proti výrokom o vine a treste.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odvolanie odôvodnil písomným podaním z 25. novembra 2022 (č. l. 1458-1461), v ktorom navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a u obžalovaného Š. A. podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol rozsudkom o prísnejšom treste a u obžalovaného JUDr. P. J. podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor uviedol, že pokiaľ ide o obžalovaného Š. A., tomuto bol uložený najmiernejší druh trestu, hoci to povaha skutku a osoba obžalovaného neopodstatňuje, ide o osobu s vysokým právnym

povedomím, policajného dôstojníka v postavení a funkcii povereného príslušníka Policajného zboru. Škodlivosť a nebezpečnosť svojho konania a negatívny efekt na dodržiavanie elementárnej zákonnosti a spravodlivosti pri fungovaní spoločnosti vrátane zabezpečovania efektívneho a objektívneho trestného konania si tak musel v plnej miere uvedomovať. Navyiac v danom prípade išlo z jeho strany o zadovážovanie prospechu pre páchatel'a korupčného trestného činu, ktorého odhaľovanie a stíhanie je jednou z najdôležitejších úloh Policajného zboru a zároveň išlo o ignoranciu osoby poškodenej dopravnou nehodou, ktorá bola okrem spôsobeného ublíženia na zdraví vťahovaná vinníkom nehody, resp. jeho matkou do protiprávnej činnosti prijať úplatok a klamať o priebehu nehody, ktorou bol spôsobený trestný čin. Ak prvostupňový súd uložil obžalovanému za prečin s upravenou sadzbou trestu odňatia slobody 2 až 4 roky iba samostatný peňažný trest, primerane a dostatočne spravodlivo nevyhodnotil spôsob spáchania jeho protiprávneho konania príslušníka PZ, jeho následok pre spoločnosť a riadne fungujúci právny systém, ako i osobu a pomery páchatel'a odzrkadlené v stredne vysokej závažnosti spáchaného činu (prvostupňový súd vyhodnotil spáchaný skutok ako trestný čin so strednou mierou spoločenskej škodlivosti). Navyše hoci v osobe obžalovaného ide o pomerne dobre hodnoteného príslušníka PZ, ktorý súdne ani priestupkovo trestaný nebol, jeho odmietanie viny, svedčí o určitom vnútornom morálnom deficite a neuvedomovaní si svojho protiprávneho konania, na ktoré uloženie jednorazového peňažného trestu vo výške necelého dvojnásobku jeho reálneho mesačného príjmu nebude mať potrebný nápravo-výchovný efekt. Náležitým trestom pre obžalovaného, ktorý zabezpečí dostatočnú ochranu spoločnosti pred páchaním podobnej trestnej činnosti policajtov, individuálnu prevýchovu a predovšetkým aj potrebnú mieru generálnej prevencie a s tým spojené adekvátne a činu zodpovedajúce morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, je uloženie podmienene odloženého trestu odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, kde je pritom zohľadnená aj poľahčujúca okolnosť spočívajúca vo vedení riadneho života, o ktorú opiera svoje rozhodnutie aj prvostupňový súd.

Prokurátor ohľadom oslobodenia obžalovaného JUDr. P. J. uviedol, že prvostupňový súd oprel svoju argumentáciu o názor, že pri skutkovej podstate prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku je zákonným znakom aj úplatkom „kúpené“ samotné vykonanie pôsobenia vplyvu u obstarávateľa veci všeobecného záujmu, ako aj ďalšie s tým súvisiace okolnosti, s čím nemožno súhlasiť. Pri prečine nepriamej korupcie je základným zákonným znakom vyžiadanie, príp. akceptácia sľubu alebo prevzatie úplatku a je postačujúce, ak je vedené s vnútorným dôvodom a motívom zabezpečenia vplyvu. Korupčný moment získavania, resp. poskytovania úplatku musí byť tak u oboch korupčných strán vedený zhodným vnútorným uzrozením tohto jednanja, ktoré má príčinnú súvislosť so zabezpečením pôsobenia vplyvom buď v minulosti, či do budúcnosti. Avšak už k samotnému tomuto konaniu, k reálnemu vykonaniu „kupovaného“ pôsobenia vplyvom prísť nemusí a nie je ani predmetom bližšieho dokazovania. Prvostupňový súd v tejto súvislosti smerujúc k záveru o nedokázaní skutku obžalovaného v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. aj nesprávne konštatoval, že obžaloba kladie za vinu obžalovanému JUDr. J., že žiadal a prevzal úplatok za pôsobenie svojím vplyvom na obžalovaného A. a že tento vplyv aj vykonal 26. júna 2018 počas výsluchu svedkyne K.. Z toho ďalej odvodzuje, že táto okolnosť preukázaná nebola. Ide však o tvrdenie a záver, ktorý nemá oporu v podanej obžalobe a nevychádza ani zo správneho právneho posúdenia predmetnej skutkovej podstaty. V skutkovej vete obžalobného návrhu je síce rozpísané vyžiadanie a prevzatie úplatku, ktoré je zdôvodnené zo strany obžalovaného JUDr. J. vykonaním pôsobenia vplyvu, ku ktorému v minulosti malo dôjsť, avšak tento vplyv na obžalovaného A. nie je datovaný dňom realizovania výsluchu svedkyne K., ale bližšie neurčeným obdobím od momentu vykonania inkriminovaného výsluchu dňa 26. júna 2018 do momentu prvého vyžiadania úplatku v telefonáte dňa 13. augusta 2018. Avšak pri správnom aplikovaní skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie nie je právne relevantné, či k vykonaniu pôsobenia vplyvu došlo, ale že za týmto účelom bol úplatok obžalovaným vyžiadaný a prevzatý, ako aj prisľúbený a odovzdaný na druhej strane L.. V. A táto skutočnosť z inkriminovaných rozhovorov medzi oboma korupčnými stranami z 13. a 14. augusta 2018 jednoznačne vyplýva. Vykonanie pôsobenia vplyvu však pritom nie je vyvrátené, ako sa uvádza v napadnutom rozsudku, výpoveďami obžalovaných, ktorí de facto svoju trestnú činnosť en bloc popierajú. Ich účelovej obhajobnej verzii predsa ani prvostupňový a ani odvolací súd neuveril. Nie je tak dôvod uveriť obžalovaným ani ohľadom tejto skutočnosti. O realizovaní pôsobenia vplyvu v miere dostačujúcej k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty trestného činu nepriamej korupcie v zmysle § 336 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku

svedčí objektivizované vyjadrenie obžalovaného JUDr. J. pri zaznamenaných telefonických rozhovoroch s L.. V., ako aj skutkový fakt, že korupčné podozrenie vyslovené poškodenou K. pri výsluchu nebolo nikdy zo strany obžalovaného A. procesne spracované. V danom kontexte možno hodnotiť ako úplne neopodstatnené aj tvrdenie prvostupňového súdu, že obžalovaný JUDr. J. v skutočnosti reálny dosah na ovplyvnenie predmetnej záležitosti nemal. Zo zabezpečených dôkazov jednoznačne vyplýva, že obžalovaný v skutočnosti reálnu možnosť na uplatnenie vplyvu u policajta obžalovaného A. mal, mal na to motív, obžalovaného A. osobne poznal, prichádzal s ním do kontaktu v najmenej jednej konkrétnej trestnej veci, telefonoval si s ním a aj sa s ním osobne stretal. Napokon sa namieta aj argumentáciu prvostupňového súdu vo vzťahu k možnému právnomu prekvalifikovaniu skutku smerom k trestnému činu podvodu s tým, že pre posúdenie trestnosti určitého činu ako podvodu podľa § 221 Tr. zák. nemôže byť determinujúca právna existencia iného subjektu trestného konania, v danom prípade osoby poškodeného, rovnako tak, či takáto osoba bola poučená o svojich právach, alebo či ich v konaní uplatňovala. V trestnom konaní vedenom proti konkrétnej osobe sa má posudzovať striktnie individuálna trestná zodpovednosť danej osoby vrátane jej subjektívnej stránky, ako aj prípadné obmedzenie alebo porušenie procesných práv tejto osoby a s tým spojené rozhodnutie nemôže byť naviazané na iné subjekty, o ktorých sa rozhodovalo autonómnym postupom, ktorý nemožno ovplyvniť. V danom prípade došlo iným samosudcom k právoplatnému odsúdeniu L.. V. za korupčný trestný čin (zrkadlový skutok) a teda nemožno očakávať a ani akceptovať, že by mohla táto osoba vystupovať zároveň pri tom istom skutku ako poškodená osoba a že by mohla uplatňovať k tomu sa viažuce oprávnenia. Istým spôsobom došlo týmto až k prejudikovaniu právneho posúdenia inkriminovaného skutku ako korupčného, čo tiež prvostupňový súd pri svojich právnych úvahách nerespektoval. L.. V. sa podľa právoplatného posúdenia veci ako poškodená necítila, nevnímala postup obžalovaného JUDr. J. ako podvodnícky či zavádzajúci a vyplatené peniaze (úplatok) za spôsobenú škodu nepovažovala.

Obžalovaný Š. A. odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Bónu písomným podaním z 9. novembra 2022 (č. l. 1448-1456) v ktorom navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Tr. por. a rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že v zmysle zásady in dubio pro reo obžalovaného Š. A. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodí spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, za ktorý je obžalovaný stíhaný, alternatívne ak by odvolací súd dospel k záveru, že sa stal žalovaný skutok, navrhol, aby odvolací súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por., lebo skutok nie je trestným činom, pričom odvolanie prokurátora v časti týkajúcej sa obžalovaného Š. A. navrhol zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Odvolateľ považuje napadnutý rozsudok za nespravodlivý, nemôže plniť žiadny výchovný účinok a budiť dôveru o právnom štáte.

Obžalovaný Š. A. uviedol, že obvinenie zo spáchania trestného činu od začiatku trestného konania odmieta a popiera, že by sa dopustil konania uvedeného v obžalobe a v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní nebol produkován žiaden objektívny dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania úmyselného protiprávneho konania, resp. že by mu o údajnej ponuke 500 eur L. V. hovorila T. K. pri svojom výsluchu 26. júna 2018. Jeho obvinenie je založené len na výpovedi svedkyne T. K., pričom od začiatku poukazoval, že jej výpoveď je absolútne nedôveryhodná. Počas jej výsluchov v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní sa vyskytol celý rad rozporov, ktoré sa týkajú popisu situácie tesne po dopravnej nehode a jej následným konaním, keď uvádzala, že komunikovala s vodičom vozidla, ktoré ju zrazilo - L. V. a telefonovala s jeho matkou, na hlavnom pojednávaní svedkyňa T. K. uviedla, že po telefonáte s jeho matkou išiel L. V. auto skryť, po príchode odvolateľa na miesto dopravnej nehody však neoznačila L. V. ako vodiča vozidla, ktoré ju zrazilo, 29. marca 2018 jej predložil fotografie osôb L. V. a F. Q., kedy bezpečne označila ako vodiča L. V., pričom na hlavnom pojednávaní uviedla, že na predložených fotografiách sa nenachádzal a na otázky obhajoby, ako by sa obžalovaný dozvedel, kto bol vodičom vozidla, uviedla, že z kamerových záznamov, čo však nebola pravda, lebo na mieste sa žiadne kamery nenachádzajú. Rozpory sú aj v tom, komu a kedy mala hovoriť o tom, že jej malo byť ponúknuté L. V. 500 eur a svedkyňa L. V. na hlavnom pojednávaní spochybnila túto finančnú čiastku, keď uviedla, že myslela síce na peniaze, ale konkrétnu sumu neuviedla. Ako nepravdivé bolo jednoznačne preukázané tvrdenie svedkyne T. K., že o ponuke 500 eur od L. V. mala rozprávať sudcovi a prokurátorovi počas hlavného pojednávania v trestnej veci L. V., čo bolo vyvrátené CD nosičom z

daného hlavného pojednávania a výpoveďou svedka JUDr. Q. V. Tiež bolo vyvrátené tvrdenie svedkyne T. K., že prvýkrát mala povedať policajťovi o údajnom ponúknutí čiastky 500 eur hneď po jeho príchode na miesto dopravnej nehody. Z obsahu výpovedí T. K. je zrejmé, že si odvolateľa mylí s pracovníkmi Q. U. X., s.r.o. a K., H., s.r.o., ktorí s ňou spisovali zmluvy na zastupovanie ako poškodenej v trestnom konaní a dali overovať jej podpis na obecnom úrade, keď uvádzala, že tieto doklady s ňou spisoval policajt a že ich poslala odvolateľovi, čo nie je pravda a taktiež nie je pravdivé jej tvrdenie, že bol za ňou odvolateľ dva lebo tri dni po nehode, po Novom roku 2018 a na jar 2018, resp. že bol za ňou v civilnom oblečení.

Odvolateľ uviedol, že svedkyňa T. K. je veľmi jednoduchá osoba a je absolútne nedôveryhodná, preto navrhoval v prípravnom konaní pribrať znalca z odboru psychológie za účelom skúmania úrovne pamäťových schopností svedkyne, čo bolo vyšetrovateľom odmietnuté a až prvostupňový súd tento návrh na vykonanie dôkazu prijal a pribral znalkyňu z odboru psychológie PhDr. F. O. a podľa odvolateľa vykonaným znaleckým dokazovaním s poukazom na závery daného znaleckého posudku sa podozrenia na zníženie úroveň rozumových a pamäťových schopností svedkyne T. K. a v spojitosti s tým aj nedôveryhodnosť jej výpovedí v plnom rozsahu potvrdili. K tomu odvolateľ uviedol, že na hlavnom pojednávaní svedkyňa ako policajta, ktorý vyšetroval dopravnú nehodu, označila prokurátora. Výpoveď svedkyne T. K. je vyvrátená výpoveďami obžalovaných, svedkov X. V., JUDr. Q. V., L. V. a zvukovým záznamom z hlavného pojednávania v trestnej veci obžalovaného L. V..

K tomu, že obžalovaný JUDr. P. J. mal na predmetnom výsluchu údajne počuť, že T. K. spomínala nejaké peniaze a ženu, odvolateľ poukázal, že obžalovaný JUDr. J. uvádzal, že má poruchu sluchu a dobre nepočuje a nepoužíva naslúchacie zariadenie. Odvolateľ vo výpovedi uviedol, že s poškodenou T. K. sa počas jej výsluchu rozprával o peniazoch v súvislosti s tým, že sa ho pýtala, koľko jej bude prislúchať vo finančnom vyjadrení bolestné podľa obodovania jej zranení a o ničom inom sa v súvislosti s peniazmi nerozprávali a to jediné mohol JUDr. J. počuť.

Výpoveď svedkyne I. Q. v časti, keď uvádzala v prípravnom konaní, že po výsluchu K. jej JUDr. J. povedal, že tam počul o tom, že V. mala ponúkať K. nejaké peniaze, je v rozpore s tvrdením JUDr. J., že až pri ich vzájomnom rozhovore ich napadlo, či tá žena, ktorú K. spomínala, nebola matka obvineného V.. V ďalšej časti výpovede v prípravnom konaní svedkyňa Q. uviedla, že po návrate z pojednávania JUDr. J. kričal na V. za to, že ponúkala K. peniaze. Táto svedkyňa na hlavnom pojednávaní 20. septembra 2022 uviedla, že o tom, že L. V. ponúkala finančné prostriedky T. K. sa dozvedela od JUDr. J., bola prítomná pri ich konflikte potom, ako sa JUDr. J. dozvedel, že V. mala ponúkať peniaze K.. Z týchto výpovedí je zrejmé, že JUDr. J. sa dozvedel o tom, že L. V. mala ponúkať T. K. peniaze až po pojednávaní. Nikto si nevšimol skutočnosť, že JUDr. J. telefonoval L. V. až 14. augusta 2018, teda až dva mesiace po tom, ako bol prítomný pri výsluchu poškodenej T. K. 26. júna 2018 a keby JUDr. J. tak veľmi rozčúľilo, ako tvrdila svedkyňa Q., že V. ponúkla nejaké peniaze K., bol by jej telefonoval hneď po výsluchu a nie po dvoch mesiacoch. Pokiaľ sa týka telefonátu medzi JUDr. J. a L. V. 14. augusta 2018, tak v tom čase bol už prípad L. V. dávno ukončený s návrhom na podanie obžaloby a tento telefonát nemal žiadnu súvislosť s prípadom L. V., aj keď ho JUDr. J. takto V. prezentoval, čo bolo účelové s cieľom získania od nej ďalších finančných prostriedkov.

Odvolateľ uviedol, že sa s JUDr. P. J. poznali len pracovne, keď zastupoval ako advokát niektorého účastníka dopravnej nehody, jednávali len úradne, vykajú si a osobné kontakty nikdy neudržiavali, na odvolateľa nemal nijaký vplyv a ani sa nikdy nepokúšal ovplyvňovať priebeh dokazovania pri vyšetrovaní dopravnej nehody L. V. a ani v iných prípadoch. Podľa odvolateľa nebolo objektívne preukázané, že by svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Tr. zák., dopravnú nehodu L. V. vyšetroval v zmysle zákona a tento bol právoplatne odsúdený a aj z výpovede dozorujúceho prokurátora, svedka JUDr. Q. V. vyplýva, že prípravné konanie bolo vykonané štandardným spôsobom.

Podľa odvolateľa sa prvostupňový súd nevysporiadal v súlade so zákonom s predošlým zrušovacím uznesením odvolacieho súdu zo 17. marca 2022, sp. zn. 5 To 2/2021, z pohľadu toho, či bola splnená

podmienka výkonu právomoci verejného činiteľa odvolateľom ohľadom nezapísania určitej skutočnosti do zápisnice o výsluchu svedka. Podľa odvolateľa pri vyšetrovaní dopravnej nehody L. V. nevykonával vo vzťahu k L. V. žiadnu právomoc a mal postavenie verejného činiteľa len vo vzťahu k L. V. v súvislosti s vyšetrovaním dopravnej nehody, kde jeho matka L. V. nebola v žiadnom procesnom postavení a nebola subjektom trestného konania. Prvostupňový súd napriek tomu, že vo vzťahu k L. V. odvolateľ žiadnu právomoc nevykonával, vyvodil voči odvolateľovi trestnú zodpovednosť. Odvolateľ jednoznačne odmieta, že mal konať v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov uvedených v napadnutom rozsudku. Z pohľadu § 124 ods. 1 a § 138 Tr. por. poškodená T. K. a ani obhajca po skončení výsluchu nenamietali obsah zápisnice a túto bez výhrad podpísali. Z pohľadu § 2 ods. 6 Tr. por. odvolateľ konal len z úradnej povinnosti a z pohľadu čl. 28 ods. 1, ods. 7 nariadenia ministra vnútra SR č. 175/2010 poškodená T. K. bola na procesnom úkone výsluchu svedka - poškodeného, kde vypovedala k veci dopravnej nehody a nepodávala žiadne trestné oznámenie. Z pohľadu § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. toto ustanovenie vymedzuje úlohy Policajného zboru (inštitúcie) ako celku, povinnosti policajta ako jednotlivca upravujú ustanovenia § 8 a nasl. daného zákona, ktoré neporušil, bol služobne zaradený ako príslušník Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ v I. na úseku skráteného vyšetrovania dopravných nehôd a jeho právomoc bola vymedzená v § 10 ods. 7 písm. d) a § 202 ods. 2 Tr. por. a s poukazom na § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. odhaľoval trestné činy a zisťoval páchatel'ov na úseku cestnej dopravy, nemá vysokoškolské vzdelanie právnického smeru a ani kvalifikáciu na to, aby plnil úlohy Policajného zboru nad rámec uvedených ustanovení. Počas vyšetrovania dopravnej nehody L. V. od nikoho nezistil informáciu o tom, že jeho matka mala ponúkať svedkyňi T. K. nejaké finančné prostriedky a keby takú informáciu získal, určite by ju riadne zadokumentoval a riešil v zmysle zákona podľa vecnej a miestnej príslušnosti.

Odvolateľ napokon uviedol, že príslušníkom Policajného zboru bol 24 rokov, služobné povinnosti sa vždy snažil plniť čestne, čo vyplýva aj z výpovede svedka JUDr. V., ktorý dlhé roky dozoroval odvolateľom vyšetrované trestné veci na úseku cestnej dopravy, viackrát bol disciplinárne odmenený ako príslušník PZ, nikdy sa nedostal do rozporu so zákonom, kladne je hodnotený aj bývalým zamestnávateľom. Podľa odvolateľa bol skutok od začiatku právne nadkvalifikovaný a celý postup v prípravnom konaní považuje za porušenie jeho ľudských práv a práva na obhajobu, prípravné konanie trvalo viac ako rok a malo negatívny dopad na neho a celú rodinu. Po podaní obžaloby zastával názor, že v jeho prípade nebola daná príslušnosť Špecializovaného trestného súdu v zmysle § 14 Tr. por., skutky v obžalobe boli dva samostatné skutky, ktoré neboli spáchané v spolupáchateľstve a žiadal, aby bola jeho trestná vec podľa § 21 ods. 2 písm. b) Tr. por. vylúčená na samostatné konanie a odstúpená Okresnému súdu v Žiari nad Hronom v zmysle vecnej a miestnej príslušnosti, čo bolo odmietnuté, avšak nebolo o takom návrhu meritorne rozhodnuté, čím nemal možnosť podať opravný prostriedok. Preto napadnutý rozsudok namietala nielen ako nespravodlivý, ale aj ako vydaný vecne nepríslušným súdom.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný JUDr. P. J. prostredníctvom obhajcu Mgr. Adriana Líšku podaním cez ÚPVS z 28. decembra 2022 (č. l. 1469-1473), v ktorom navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Vyjadrovateľ nesúhlasí s odvolaním prokurátora a nestotožňuje sa s dôvodmi ním uvádzanými, prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie a svoje rozhodnutie riadne zdôvodnil. Dokazovaním nebolo preukázané, že by vyjadrovateľ priamo pre seba žiadal a prijal úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci, v tomto prípade povereného príslušníka PZ obžalovaného A. a neexistuje žiadny priamy ani nepriamy dôkaz, ktorý by preukazoval, že by žiadal úplatok, resp. prijal úplatok a neexistuje žiadny dôkaz o tom, že by svojim vplyvom pôsobil na výkon právomoci povereného príslušníka PZ. Tieto skutočnosti sú priamo vyvrátené jednak výpoveďou obžalovaných, ako aj výpoveďami svedkov V., V. a K.. Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne V. z 30. júla 2019 svedkyňa jednoznačne uviedla na otázku, či vyjadrovateľ pýtal niekedy od nej úplatok pre akúkoľvek osobu, že nie nepýtal. Pokiaľ bola svedkyňa V. vypočutá na hlavnom pojednávaní, tak konkrétne 29. júla 2020 uviedla, že pokiaľ ide o sumu 500 eur, ktoré uhradila obžalovanému JUDr. J., tak to nebrala ako úplatok a brala to ako úkon, ktorý platila advokátovi za vykonané úkony pre svojho syna. Vyjadrovateľ sa k platbám za jednotlivé úkony počas prípravného konania jednoznačne vyjadril a popísal, za aké úkony a v akom rozsahu V. platila a preukázal, že uvedená suma 500 eur bola platbou na

obhajobu jej syna. Pokiaľ ide o svedkyňu T. K., vyjadrovateľ poukázal na jej výsluch v prípravnom konaní zo dňa 4. apríla 2019, kde na otázku, či počula počas svojho výsluchu dňa 26. júna 2018, že by advokát hovoril policajtovi, aby niečo nezapisoval do zápisnice o výsluchu poškodenej uviedla, že nič také nepočula. Uvedená svedkyňa zároveň pri tej istej výpovedi na otázku, či sa niekedy rozprávala s obžalovaným J. o úplatku, ktorý jej ponúkala L. V., uviedla, že sa o tomto s ním nerozprávala. Nebolo preukázané, bez akejkoľvek pochybnosti, že vôbec svedkyňa T. K. pri výsluchu uvádzala poverenému príslušníkovi, že jej L. V., matka vodiča L. V., ponúkla úplatok 500 eur za to, že pred policajtmí uvedie v rozpore so skutočnosťou, že zranenia, ktoré jej spôsobil pri dopravnej nehode jej syn L. V., si spôsobila sama, resp. že ju jej syn nezrazil a za to, že o tomto skutku sa ani nebude náležite konať. Výpovede uvedenej svedkyne sú značne zmätočné a je nesporné, že svedkyňa K. si mýli osoby, ktoré s ňou v danej veci prišli do styku, t. j. pletie si povereného príslušníka PZ so zamestnancami spoločnosti K. H., s.r.o. a Q. U. X. s.r.o. Za tohto stavu nie je možné jednoznačne ustáliť, či svedkyňa K. o sume 500 eur hovorila zástupcom odškodňovacej spoločnosti alebo niekomu inému. Vyjadrovateľ v tejto súvislosti poukázal na závery znaleckého posudku č. 126/2020 znalkyne PhDr. F. O. ohľadom psychodiagnostického vyšetrenia tejto svedkyne. Pokiaľ ide o ďalšie dôkazy napriek námietkam vyjadrovateľa voči oboznámeným záznamom telekomunikačnej prevádzky, sa k uvedeným skutočnostiam vyjadril v prípravnom konaní a logicky a hodnoverne vysvetlil svoju komunikáciu, z ktorej žiadnym spôsobom nevyplýva, že pre seba žiadal a prijal úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, resp. že takto pôsobil. Podľa prvostupňového súdu obžalovaný A. vyvrátil akékoľvek tvrdenie o tom, že by na neho vyjadrovateľ počas predmetného procesného úkonu akýmkoľvek spôsobom vplýval a podľa súdu vplyv zameraný na nezapísanie vyjadrenia svedkyne K. do zápisnice o jej výsluchu zo strany vyjadrovateľa nemá oporu ani vo výpovedi obžalovaných ani v ďalšom vykonanom dokazovaní a správne súd uvádza, že vyjadrovateľ v skutočnosti reálny dosah na ovplyvnenie v predmetnej záležitosti nemal a ani ho neuplatnil. Pokiaľ ide o možné posúdenie konania vyjadrovateľa ako trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., tak sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, t. j. bolo by to možné (ak by bolo takéto konanie preukázané) len za predpokladu, ak by oprávnenia poškodeného mohla vykonávať osoba, ktorá nie je v tomto trestnom konaní stíhaná ako spoluobvinená. Na základe výsledkov dokazovania súd nemohol spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností dospieť k záveru, že skutok uvedený v obžalobe sa stal.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) na rozhodnutie o podaných odvolaniach 2. januára 2023 a napadol na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa dotknutého rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo doplnené dokazovanie prečítaním aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného Š. A. z 28. novembra 2023 (bez záznamu), výpisu z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaného Š. A. z 24. októbra 2023 (bez záznamu), pracovného hodnotenia K. Q. s.r.o. obžalovaného Š. A., (č. l. 1383 - bližšie rozvedené v napadnutom rozsudku, pričom obžalovaný sa na verejnom zasadnutí vyjadril k svojim príjmom), pripojeného spisu Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/83/2018 a priestupkového spisu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru I., sp. zn. ORPZ-ZH-ODI1-198/2017-P (č. l. 614-655) z pohľadu vykonaných úkonov a pripojeného spisu Špecializovaného trestného súdu pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/7/2020, a to obžaloby, trestného rozkazu a rozhodnutia o osvedčení v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. V konečných návrhoch na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu:

- prokurátor uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného odôvodnenia odvolania, pričom odvolanie obžalovaného Š. A. navrhol zamietnuť podľa § 319 Tr. por.,
- obhajca obžalovaného JUDr. P. J. s poukazom na písomné vyjadrenie k odvolaniu prokurátora navrhol, aby odvolanie prokurátora bolo zamietnuté ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.,
- obhajca obžalovaného Š. A. s poukazom na písomné odôvodnenie odvolania navrhol obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por., alternatívne podľa § 285 písm. b) Tr. por., pričom odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť podľa § 319 Tr. por.,
- obžalovaný JUDr. P. J. sa pripojil k prednesu obhajcu a navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako

nedôvodné,
- obžalovaný Š. A. sa v konečnom návrhu nevyjadril.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd proti rozsudku vydaným Špecializovaným trestným súdom (§ 315 Tr. por.) na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaniami, ktoré smerujú aj proti výroku o uznaní viny obžalovaného Š. A. a proti výroku o oslobodení spod obžaloby obžalovaného JUDr. P. J., čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Prvýkrát bolo o obžalobe podanej na prvostupňový súd 30. apríla 2020 rozhodnuté rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 22. decembra 2020, č. k. PK-2T/13/2020-1180, ktorým boli obaja obžalovaní podľa § 285 písm. a) Tr. por. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré sú stíhaní, oslobodení spod obžaloby, pričom tento rozsudok bol na základe odvolania prokurátora zrušený v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. uznesením Najvyššieho súdu SR zo 17. marca 2022, sp. zn. 5 To 2/2021 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom dokazovanie, ktoré bolo vykonané pred vydaním prvého meritórneho rozhodnutia, bolo uvedené v tomto predošlom zrušovacom uznesení

odvolacieho súdu a nie je potrebné ho opätovne uvádzať a odvolací súd na toto v tejto časti odkazuje. Po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie bolo na hlavnom pojednávaní vykonané nasledovné dokazovanie:

- 3. augusta 2022 boli vypočutí obaja obžalovaní, pričom obžalovaný JUDr. P. J. využil svoje právo nevypovedať a následne bola prečítaná jeho výpoveď v procesnom postavení obvineného z 12. februára 2019 a tiež boli prečítané listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní,
- 20. septembra 2022 bola vypočutá svedkyňa Mgr. PhDr. I. Q. a boli prečítané listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, následne nemali procesné strany žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a po záverečných rečiach procesných strán a posledných slovách obžalovaných bolo prvostupňovým súdom o obžalobe rozhodnuté spôsobom uvedeným na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k napadnutého rozsudku prvostupňového súdu nasledujúce skutočnosti.

I. K odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku prvostupňového súdu

Odvolací súd zistil, že prvostupňový súd v prípade odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto časti zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Odvolací súd v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu konštatuje, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným Š. A., ktorého konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku - prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku obžalovaný Š. A. ako poverený príslušník Policajného zboru 26. júna 2018 v čase medzi 14.00 hod. až 14.50 hod. v B. B. pri vykonávaní výsluchu svedkyne - poškodenej T. K. nezapísal do zápisnice o tomto úkone vyjadrenie svedkyne, že bezprostredne po dopravnej nehode jej telefonicky L. V., matka L. V., ponúkla úplatok vo výške 500 eur za to, že policajtom uvedie v rozpore so skutočnosťou, že zranenia si spôsobila sama a že ju nezrazil jej syn, nevykonala ani žiadne potrebné opatrenia na preverenie tejto informácie o podozrení z trestného činu podplácania podľa § 332 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustila L. V., čím konal v rozpore s § 124 ods. 1 Tr. por. § 138 Tr. por., § 2 ods. 6 Tr. por., § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a čl. 28 ods. 1, ods. 7 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 175/2010 o vymedzení príslušnosti útvarov Policajného zboru a útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatel'ov a o postupe v trestnom konaní a zároveň tým porušil základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Odvolací súd ohľadom výroku, ktorým bol obžalovaný Š. A. uznaný za vinného, poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, pričom odvolací súd z nich zdôrazňuje a dopĺňa ich, a to aj s poukazom na odvolacie námietky obžalovaného Š. A., nasledovnými skutočnosťami.

Svedkyňa T. K. na hlavnom pojednávaní (v zhode s výpoveďami v prípravnom konaní) uviedla, že pri svedeckej výpovedi, ktorú urobila ako poškodená pred obžalovaným Š. A. ako povereným príslušníkom PZ za prítomnosti advokáta (týmto bol JUDr. P. J.) v trestnej veci obvineného L. V. uvádzala, že matka tohto obvineného L. V. jej telefonicky ponúkla 500 eur za to, že uvedie nepravdu, že si dané zranenia

(ktoré jej v skutočnosti vznikli v dôsledku dopravnej nehody) spôsobila sama. Táto jej výpoveď je v tejto časti týkajúcej sa obsahu jej výsluchu ako svedkyne - poškodenej uskutočneného 26. júna 2018 počas celého trestného stíhania dostatočne určitá, konzistentná a v súlade aj s vyjadreniami obžalovaného JUDr. P. J. a ďalšími vykonanými dôkazmi.

Obžalovaný JUDr. P. J. uviedol jednak v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného pri výpovedi 12. februára 2019 (č. l. 114), že počul, že T. K. hovorila A. niečo v tom zmysle, že jej niekto ponúkal nejaké peniaze, ale nepočul presne za čo, toto však A. do zápisnice nezapísal. Obdobne na hlavnom pojednávaní 28. júla 2020 (č. l. 892) tento obžalovaný vo vyjadrení k výpovedi obžalovaného Š. A. uviedol, že počul pri výsluchu T. K. spomínať nielen nejaké peniaze, ale aj nejakú ženu. Hoci obžalovaný JUDr. J. uvádza, že trpí poruchami sluchu a nedoslýchavosťou, môže to znamenať prípadne iba to, že nemusel počuť všetko, čo svedkyňa T. K. uvádzala, ale logicky nie opak, že by počul niečo navyše, čo nebolo povedané, z čoho treba odvodiť, že to, čo v skutočnosti počul, tak aj vo svojich vyjadreniach uviedol. Odvolací súd je toho názoru, že muselo ísť o predmetné vyjadrenie svedkyne T. K. ohľadom ponuky úplatku zo strany L. V., keďže z obsahu danej výpovede vyplýva, že svedkyňa nič iné v tejto výpovedi o ponuke peňazí v súvislosti s nejakou ženou neuvádzala a malo ísť o skutočnosti, ktoré obžalovaný A. nezapísal do zápisnice.

Podstatná skutočnosť, z ktorej vyplýva, že T. K. predmetné skutočnosti o ponuke úplatku zo strany L. V. pri svojej výpovedi 26. júna 2018 skutočne uvádzala, je samotný časový priebeh udalostí, z ktorých vyplýva nasledovné:

- k danému výsluchu poškodenej T. K., ktorý vykonával ako poverený príslušník PZ Š. A. za prítomnosti obhajcu obvineného L. V. JUDr. P. J., došlo 26. júna 2018,
- obžalovaný JUDr. P. J. si v telefonických rozhovoroch so svedkyňou L. V. uskutočnených 13. augusta 2018 a 14. augusta 2018 od nej vypýtal 500 eur práve v súvislosti s tým, čo mala uviesť T. K. na výsluchu o ponuke úplatku zo strany L. V., čo vyplýva z vyjadrení obžalovaného JUDr. J. v daných telefonických rozhovoroch „začali skákať aj druhé veci, sme museli hasiť, ...viete aj to, čo ona hovorila, že ste jej ponúkala peniaze, ...tam sa urobilo, čo sa mohlo, ...vy ste zložila tú zálohu, odčerpalo sa z nej, rozumiete ma, ...to sa spravilo, čo bolo treba, lebo rýchlo som vás nemohol zohnať, rozumiete ma“ (hovor uskutočnený 13. augusta 2018), resp. „tá krava hovorila o tomto, o tom, čo ste vy hovorila, ...po telefóne, ponuku, všetko, rozumiete ma, že oné, cirkus z toho bol, ...ledva som to dáko utriasol, rozumiete ma, viete ako, ... lebo by vás boli odstíhali pre návod na krivú výpoveď, ...ja som o tom nevedel, čiže som bol zaskočený s tým, rozumiete a poviem vám pravdu, našťastie vyšetrovateľ bol, aký bol, rozumiete ma, dalo sa to a zároveň aj tak, aby to nebolo a nebúchalo hore na prokuratúre, ...stadiaľ sa muselo, zobralo sa päťsto, rozumiete ma a išlo to mimo, ...pošlite to normálne, oficiálne poštou, rozumiete ma, že doplnenie trov, ...veď ale ja som to aj tak zahral, rozumiete, ja som tvrdil stále, že vy ste mali záujem, aby sa syn dohodol, nahradil škodu, aby sa nič z toho nerobilo, ale nie, že by ste vy niekoho podplácala, ale že ponuka bola toto“ (hovor uskutočnený 14. augusta 2018),
- svedkyňa Mgr. PhDr. I. Q.Á. pri výpovedi 26. marca 2019, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní so súhlasom procesných strán, uviedla, že JUDr. J. bol na výsluchu pani K. a vtedy mal započuť, že pani V. mala ponúkať pani K. nejaké peniaze a keď sa vrátil z toho úkonu, tak bol rozčúlený, bolo to niekedy koncom júna 2018 (pokiaľ teda obžalovaný A. v odvolaní uvádzal, že JUDr. J. sa o ponuke úplatku T. K. od L. V. mal dozvedieť až po hlavnom pojednávaní vo veci L. V., ktoré sa uskutočnilo 16. októbra 2018, ide o tvrdenie mylné, ktoré je v rozpore s telefonickými rozhovormi z 13. a 14. augusta 2018, v ktorých o tejto skutočnosti už komunikujú JUDr. P. J. a L. V. a to, že svedkyňa I. Q. uvádzala aj ďalšiu udalosť v tejto súvislosti, ktorá sa týkala situácie po hlavnom pojednávaní uskutočnenom na Okresnom súde v Žiari nad Hronom 16. októbra 2018 v trestnej veci obvineného L. V.Č., kedy mal JUDr. J. po príchode z pojednávania kričať na L. V. a vyhodiť ju z kancelárie ohľadom toho, že sa mala s T. K. rozprávať o ponuke úplatku, len dosvedčuje, že k ponuke daného úplatku skutočne došlo),
- JUDr. P. J. prevzal obhajobu obvineného L. V. 30. apríla 2018 a z obsahu vykonaných úkonov v danej trestnej veci vyplýva, že JUDr. J. sa o ponuke poskytnutia peňazí zo strany L. V. mohol dozvedieť jedine na výsluchu T. K., keď aj z vyjadrení obžalovaného JUDr. J. a svedkyne L. V. vyplýva, že pred telefonickým rozhovorom z 13. augusta 2018, kedy to uviedol JUDr. J. ako pre neho novú informáciu,

sa o tom nerozprávali (nie je podstatné, že danú skutočnosť otvoril až pri tomto telefonickom rozhovore, keďže tento iniciovala L. V., ktorá telefonovala JUDr. J. ohľadom toho, že bola na jej syna podaná obžaloba).

Z vykonaného dokazovania zároveň vyplýva, že T. K. predmetnú ponuku úplatku zo strany L. V. uvádzala 26. júna 2018 pri svojom výsluchu a neuviedla ju následne v rozhovore s obžalovaným JUDr. P. J. už bez prítomnosti Š.K. A. (z pohľadu vyjadrenia obžalovaného A., že JUDr. J. a T. K. mali po výsluchu opustiť vozidlo, kde bol výsluch vykonávaný). Obžalovaný Š. A. vo výpovedi uvádzal, že J. a K. po výsluchu vystúpili z vozidla, pričom J.Š. mu povedal, že si ide do obchodu niečo kúpiť, ale obžalovaný Š. A. zároveň uviedol, že nevedel, čo robili mimo vozidla a ani to, či sa spolu rozprávali. Pritom JUDr. P. J. pri svojom výsluchu v prípravnom konaní, ktorý bol prečítaný na hlavnom pojednávaní, uviedol, že skutočnosti ohľadom ponuky peňazí svedkyňa K. hovorila priamo pri výsluchu obžalovanému A.. Rovnako vo vyjadrení po výpovedi svedkyne T. K. na hlavnom pojednávaní JUDr. J. uviedol, že svedkyňa jediné, čo nesprávne uvádzala, bolo to, že chrbtom k nej sedel jediné on a nepočul, že by v aute padlo meno pani V. a viacej sa so svedkyňou nestretol. Svedkyňa T. K. pritom uvádzala, že o ponuke úplatku zo strany L. V. hovorila priamo pri výsluchu v aute, kde bola vypočúvaná, a uvádzala, že matka vodiča jej ponúkala 500 eur, hovorila to policajtovi za prítomnosti advokáta, ktorý ju vtedy zahriakol. Pritom na výslovnú otázku, či sa svedkyňa K. rozprávala o úplatku s advokátom JUDr. J., táto uviedla, že nie.

V tomto ohľade k vierohodnosti výpovede svedkyne T. K. odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že táto síce nerozlišovala osobu policajta (povereného príslušníka PZ) a osoby, ktoré s ňou rokovali ohľadom jej zastúpenia ako poškodenej. Uvedené však nemá vplyv na to, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že táto svedkyňa skutočne mala uvádzať predmetnú ponuku peňazí od L. V. za uvedenie nepravdy o spôsobe vzniku svojich zranení pri dopravnej nehode priamo pri svojom výsluchu vykonanom obžalovaným Š. A. ako povereným príslušníkom PZ a to, že prípadne to mohla uvádzať aj inokedy, resp. inej osobe, nie je určujúce.

K vierohodnosti svedkyne T. K.H. a k jej schopnosti vnímať, zapamätať si a reprodukovat' udalosti, ktoré prežila s poukazom podľa odvolateľa na nepravdivé tvrdenie svedkyne o zmienke finančnej ponuky 500 eur na súdnom konaní vo veci obvineného L. V., odvolací súd uvádza, že svedkyňa T. K. síce podľa všetkého nerozlišovala situáciu, kedy to presne povedala počas daného súdneho konania na Okresnom súde v Žiari nad Hronom vo veci obvineného L. V., ale skutočnosť, že takú skutočnosť naozaj vtedy uvádzala, vyplýva jednak z výpovede samotnej L. V. na hlavnom pojednávaní (uvádzala to v oboch svojich výpovediach 29. júla 2020 a 26. novembra 2020), ktorá výslovne uviedla, že T. K.Á. na hlavnom pojednávaní s L. V. jej povedala (oslovila ju po hlavnom pojednávaní), že za 500 eur by sa nedohodla, jednak to podporne vyplýva aj z vyjadrenia obžalovaného JUDr. P. J. na hlavnom pojednávaní 28. júla 2020, ktorý uvádzal „nedorozumenia medzi V. a poškodenou na chodbe súdu“. Z uvedeného je zrejmé, že svedkyňa T. K. sa o tejto skutočnosti výslovne vyjadrila pri rozhovore s L. V. na Okresnom súde v Žiari nad Hronom a neklamala teda o tom, hoci z vykonaných dôkazov vyplýva, že to neuvádzala priamo na hlavnom pojednávaní v pojednávacej miestnosti. Napokon uvedené je potvrdzované aj výpoveďou svedkyne I. Q. v tej časti, keď uvádzala rozčúlenie JUDr. J. po príchode z pojednávania a jeho krik na L. V. ohľadom toho, že ponúkala peniaze K..

Ďalej odvolací súd poukazuje, že zo znaleckého posudku z odboru psychológie znalkyne PhDr. F. O., PhD. ohľadom psychodiagnostického vyšetrenia svedkyne T. K. z 29. novembra 2020 nevyplývajú také skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôjsť k záveru o nevierohodnosti výpovede tejto svedkyne (také hodnotenie prislúcha len súdu, nie znalcovi, ktorý sa vyjadruje len k črtám osobnosti, ktoré môžu mať vplyv na vierohodnosť danej osoby). Zo záverov znaleckého posudku síce vyplýva, že rozumové a pamäťové schopnosti T. K. sú výrazne limitované, ale na druhej strane neboli zistené výraznejšie sklony zámerne klamať, skresľovať dej udalostí, ktoré prežila, alebo zveličovať jednotlivé aspekty deja, nezistené konfabulácie (patologické skresľovanie spomienok) ani fabulovanie v zmysle zaplňovania medzier v spomienkach vlastnými myšlienkovými konštrukciami, skóre lži bolo zistené na nízkej úrovni, nesnaží sa javiť v lepšom svetle ani sa štylizovať a znalkyňa uviedla tiež, že v celkovom dianí po tom, ako bola

zrazená autom, neboli pre svedkyňu dôležité úradné osoby, s ktorými prišla v tejto súvislosti do kontaktu, ale predmet stretnutí, ako ho ona vnímala - spravodlivé finančné odškodnenie za utrpenú ujmu, pričom ponúknutú sumu zo strany matky vodiča (500 eur) za spravodlivé ani za správne nepovažovala a uvedené pravidelne uvádzala aj v kontakte s osobami, ktoré považovala za kompetentné.

V tejto súvislosti pokiaľ obžalovaný Š. A. poukazoval v odvolaní na rozpory vo výpovediach svedkyne T. K. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní ohľadom určitých skutočností, tak odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že procesná strana má povinnosť na rozpory medzi výpoveďami na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní poukazovať a navrhovať ich odstraňovanie v zásade počas dokazovania na hlavnom pojednávaní počas výsluchu daného svedka, kedy na odstránenie rozporov Trestný poriadok upravuje procesný postup v ustanoveniach § 264 ods. 1, ods. 2 Tr. por. spočívajúci v prečítaní dotknutej časti skoršej výpovede, ku ktorej sa má vyslúchaný vyjadriť a vysvetliť daný rozpor. Pokiaľ tak procesná strana počas dokazovania nekonala, tak je potom irelevantným poukazovať na také rozpory. Odvolací súd napriek tomu k výpovedi T. K. uvádza, že zo znaleckého posudku z odboru psychológie vyplýva, že rozumové a pamäťové schopnosti T. K. sú výrazne limitované, pre svedkyňu neboli dôležité úradné osoby, s ktorými prišla v tejto súvislosti do kontaktu, ale predmet stretnutí, z čoho treba odvodiť, že si dostatočne nemusela presne pamätať určité skutočnosti. Avšak ohľadom priebehu svojho výsluchu ako poškodenej a uvádzania ponuky úplatku zo strany L. V. túto skutočnosť uvádzala pri výsluchu v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní bezrozporne a jej výpoveď je v tejto časti potvrdzovaná ďalšími dôkazmi.

Podľa odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania nevyplyvajú žiadne relevantné skutočnosti ohľadom nepriateľského či iného negatívneho vzťahu k obžalovanému Š. A., pre ktorý by si mala svedkyňa T. K. vymýšľať a uvádzať nepravdu ohľadom obsahu jej výpovede vykonanej pred obžalovaným ako povereným príslušníkom PZ. K tomu treba poukázať aj na vyjadrenie v záveroch uvedeného znaleckého posudku z odboru psychológia, kde znalkyňa uviedla, že svedkyňa T. K. nie je úplne známy predmet prebiehajúceho súdneho konania na prvostupňovom súde a myslí si, že by sa tomu vyhla, keby sa nebola odvolala, ľudí v súdnej sieni nepoznala, nejasne cíti, že jej výpoveď by mohla niekomu ublížiť a ona nechce ublížiť nikomu.

Svedkyňa T. K. o ponuke úplatku 500 eur od L. V. konzistentne vypovedá počas celého trestného konania a je to potvrdené aj výpoveďou jej druha P. A. (ktorému to síce mala povedať práve svedkyňa T. K., ale bolo to hneď po jej návrate z nemocnice ohľadom zranení spôsobených dopravnou nehodou a nie je logické vysvetlenie, prečo by si to mala už vtedy vymýšľať aj pred jej druhom) a v podstate aj tým, čo jej mala T. K. uvádzať podľa výpovede svedkyne L. V. na súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Žiari nad Hronom proti jej synovi L. V. V tomto ohľade treba tiež poukázať, že L. V. bola právoplatne odsúdená trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu zo 6. marca 2020, sp. zn. BB-3T/7/2020, v bode 1 za prečin podplácania podľa § 332 ods. 1 Tr. zák. práve za skutok, že mala T. K. ponúknuť sumu 500 eur za to, že uvedie v rozpore so skutočnosťou, že si zranenia spôsobila sama (v tomto ohľade sú nepodstatné dôvody, ktoré uviedla L. V., prečo nepodala odpor proti trestnému rozkazu a nepôsobí hodnoverným také tvrdenie odsúdenej osoby, že odpor nepodala z dôvodu, že sa jej nechcelo chodiť po súdoch, ak skutok nemal byť spáchaný spôsobom uvedeným v danom odsudzujúcom rozhodnutí).

Výpoveď svedkyne T. K. o tom, že jej mala L. V. po nehode telefonicky ponúkať peniaze za to, že uvedie nepravdu o svojich spôsobených zraneniach, potvrdzujú vo svedeckých výpovediach aj F. Q. a V. A. a napokon aj samotná L. V. a vyplýva to aj z obsahu vyššie opísaných telefonických rozhovorov medzi JUDr. P. J. a L. V. z 13. a 14. augusta 2018.

Prvostupňový súd správne posúdil, že daný skutok napĺňa znaky žalovaného prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže obžalovaný ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Také posúdenie je relevantné vzhľadom na definíciu verejného činiteľa uvedenú v § 128 ods. 1 Tr. zák. (účinného v čase skutku), keďže v osobe obžalovaného išlo o osobu v služobnom pomere

podieľajúcu sa na plnení úloh spoločnosti a štátu - v čase skutku išlo o príslušníka Policajného zboru vykonávajúceho podľa Trestného poriadku ako poverený príslušník Policajného zboru vyšetrovanie, resp. skrátené vyšetrovanie (ďalej „vyšetrovanie“), pričom správne prvostupňový súd posúdil aj splnenie zákonnej podmienky, že obžalovaný používal pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená a trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Obžalovaný Š. A. vykonával ako poverený príslušník Policajného zboru vyšetrovanie vo veci obvineného L. V. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., pričom vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, keď do zápisnice o výsluchu svedka - poškodenej T. K. neuviedol skutočnosti ohľadom ponuky úplatku zo strany matky obvineného L. V. za to, že uvedie policajtom nepravdu o vzniku svojich zranení a nevykonával žiadne opatrenia na preverenie danej informácie. V tomto ohľade je pre vyvodenie trestnej zodpovednosti relevantným zistenie, že obžalovaný Š. A. vykonával právomoc povereného príslušníka PZ, keď vykonával vyšetrovanie, ktorého obsahom je bezrozporne rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, v rámci ktorého došlo z jeho strany k predmetnému protiprávnemu konaniu, ktoré naplňa všetky znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Odvolací súd v súlade s obsahom napadnutého rozsudku uvádza, že nie je rozhodujúce, vo vzťahu ku ktorej osobe ako subjektu trestného konania je vyšetrovanie vykonávané, resp. že by len vo vzťahu k takej osobe bolo možné naplniť znaky tohto trestného činu, keďže objektom trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Tr. zák. je záujem spoločnosti na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Podstatné je, že obžalovaný vykonával ako poverený príslušník PZ predmetné vyšetrovanie (čím sú dané oba základné prvky právomoci - prvok moci a prvok rozhodovania), v rámci ktorého malo dôjsť k spáchaniu trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa pri výsluchu svedka - poškodeného a v tomto ohľade nie je rozhodujúce, či bol vykonávaný procesný úkon s osobou v procesnom postavení obvineného či svedka ani to, že vo vzťahu ku ktorej osobe malo byť zadovážený neoprávnený prospech či spôsobená škoda (neoprávneným prospechom je bezrozporne skutočnosť, že by došlo k nestíhaniu L. V.Č. ohľadom korupčného trestného činu). V tejto časti odvolací súd modifikuje svoje úvahy uvedené v predošlom zrušovacom uznesení zo 17. marca 2022, sp. zn. 5 To 2/2021, ohľadom relevantnosti posúdenia znaku „právomoci“ z pohľadu, vo vzťahu ku ktorej osobe je vykonávané vyšetrovanie. Odvolací súd uvádza, že neuvedenie do zápisnice vypočúvaným povereným príslušníkom PZ v trestnom konaní vyjadrenie vypočúvanej osoby o podozrení zo spáchania korupčnej trestnej činnosti a s tým súvisiace nevykonanie žiadneho opatrenia smerujúceho k prevereniu takého podozrenia zo strany povereného príslušníka PZ vykazuje znaky zneužívania právomoci verejného činiteľa a v tomto ohľade nie je rozhodujúce, že svedkyňa uvádzala podozrenie z korupčnej trestnej činnosti inej osoby, ohľadom ktorej sa ešte nevedlo trestné stíhanie.

Hoci z výpovede svedkyne T. K.Č. vyplýva, že keď pri predmetnej výpovedi 26. júna 2018 uvádzala skutočnosť o ponuke úplatku zo strany L. V., tak ju mal JUDr. P. J. (prítomný na výsluchu ako obhajca obvineného L. V.) zahriať, aby bola ticho, je zrejmé, že svedkyňa danú skutočnosť vyslovila a obžalovaný A. ju musel počuť, keď ju počul JUDr. J., ktorý podľa jeho vyjadrenia trpí poruchami sluchu, pretože obžalovaný A. ako vypočúvajúci sedel v motorovom vozidle vzadu pri svedkyňi T. K., zatiaľ čo JUDr. J. sedel na mieste spolujazdca. Obžalovaný Š. A. ako poverený príslušník PZ, ktorý viedol daný výsluch, pritom žiadnym spôsobom nezareagoval na takýto neprípustný zásah do výsluchu svedkyne zo strany JUDr. P. J.. Motív takého nekonania zo strany obžalovaného Š. A. nie je zrejмый, čo však nie je určujúce a mohla to byť ľahostajnosť vyplývajúca z prípadného jeho kolegiálneho vzťahu s obžalovaným JUDr. P. J., ktorý možno odvodit' z ich opakovaného úradného styku v trestnom konaní, o čom svedčí skutočnosť, že aj svedkyňa I. Q., asistentka, resp. koncipientka JUDr. J., sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila, že obžalovaného A. pozná z práce. Prítom však zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že by mal obžalovaný Š. A. vedieť o finančnej čiastke 500 eur, ktorú si mal podľa bodu 2 obžaloby JUDr. P. J. vypýtať od L. V..

Pokiaľ obžalovaný Š. A. uvádzal, že poškodenej T. K. vypovedala ako svedok a nepodávala žiadne trestné oznámenie, tak odvolací súd uvádza, že formálna stránka úkonu nie je v danom prípade určujúca a pokiaľ sa svedkyňa vo výpovedi vyjadrí, že jej iná osoba ponúkla finančné prostriedky za to, aby

uviedla v rozpore so skutočnosťou iný priebeh dopravnej nehody, je zrejmé, že ide o ponúknutie úplatku, čo obžalovaný ako poverený príslušník Policajného zboru mal a musel viesť (a v tomto ohľade ohľadom svedkyňou uvedenej ponuky úplatku mal konať z úradnej povinnosti - § 2 ods. 6 Tr. por.) a to, že obžalovaný A. ako poverený príslušník PZ vykonávajúci vyšetrovanie vedel, ako mal postupovať v danom prípade, vyplýva aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní 3. augusta 2022, kedy výslovne uviedol, že takú informáciu by zaznamenal do zápisnice, vyrozumel by nadriadeného a odstúpilo by sa to z dôvodu vecnej príslušnosti príslušnému útvaru Policajného zboru a takýchto prípadov realizoval v rámci vyšetrovania niekoľko (obdobne sa k vedomosti o postupe v takom prípade vyjadril obžalovaný aj v odvolaní). Pokiaľ tento obžalovaný namietal, že svojim konaním neporušil predmetné ustanovenia zákonov uvedených v skutkovej vete napadnutého rozsudku, tak odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku predmetné ustanovenia, ktoré obžalovaný Š. A. porušil, dostatočne rozviedol a odvolací súd sa s ním v tejto otázke stotožňuje a obžalovaný tým, že nezapísal predmetné vyjadrenie svedkyne T. K. o ponuke úplatku do zápisnice, konal v rozpore s § 124 ods. 1 Tr. por. a § 138 Tr. por., podľa ktorých je potrebné výpoveď svedka zapísať do zápisnice spravidla podľa diktátu vypočúvajúceho v priamej reči a pokiaľ možno doslova, čo nebolo splnené, keďže predmetná zápisnica neobsahuje dané vyjadrenie svedkyne o ponuke úplatku, pričom ide o jej podstatné vyjadrenie týkajúce sa priebehu skutku, keďže ponukou úplatku sa malo docieľiť klamlivé vyjadrenie svedkyne o priebehu dopravnej nehody. Pokiaľ tento obžalovaný namietal, že § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore vymedzuje úlohy Policajného zboru ako celku a nie jednotlivého policajta, tak odvolací súd uvádza, že v tomto ustanovení zákona uvedená úloha Policajného zboru odhaľovať trestné činy a zisťovať ich páchatel'ov je v zásade práve súčasťou základného účelu Trestného poriadku, keď náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov je obsahom predmetu zákona uvedeného v § 1 Tr. por. a obžalovaný Š. A. ako poverený príslušník PZ vykonávajúci vyšetrovanie má plniť práve túto úlohu Policajného zboru, ktorú však svojim konaním porušil.

Pokiaľ obžalovaný Š. A. uvádzal, že svedkyňa T. K. a JUDr. P. J. ako obhajca nenamietali obsah danej zápisnice a túto podpísali bez výhrad, odvolací súd uvádza, že v prípade JUDr. P. J. je to pochopiteľné a tento nemal prečo namietat' neuvedenie určitej skutočnosti v zápisnici, keď to mal svojim konaním zabezpečiť a v prípade svedkyne T. K. táto samotná skutočnosť nenamietania obsahu zápisnice nevylučuje, že svedkyňa predmetnú ponuku úplatku uvádzala vo výpovedi a nevyvíňa obžalovaného z jeho protiprávneho konania. Obdobne pokiaľ obžalovaný A. poukazoval, že s poškodenou T. K. pri danom výsluchu hovoril o peniazoch len v súvislosti s tým, že sa ho pýtala, koľko jej bude prislúchať za bolestné, tak zo zápisnice vyplýva, že T. K. si pri danom výsluchu uplatnila ako náhradu škody vo výške bodového ohodnotenia podľa znaleckého posudku, pričom zo zápisnice ani nevyplýva tvrdenie obžalovaného A., že by uvádzal poškodenú konkrétnu sumu v eurách.

Odvolací súd sa zaoberal aj tým, či závažnosť spáchaného činu nie je nepatrná (posudzovanie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná), pričom dospel k negatívnemu záveru a závažnosť činu je vyššia ako nepatrná. V tomto ohľade v zásade uvádza, že bol spáchaný trestný čin proti poriadku vo verejných veciach verejným činiteľom, povereným príslušníkom Policajného zboru v rámci vyšetrovania dopravnej nehody, keď nezaznamenal do zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného vyjadrenie vypočúvanej osoby o ponuke úplatku zo strany inej osoby ohľadom uvedenia nepravdy o priebehu dopravnej nehody a nevykonal následne žiadne opatrenia s tým súvisiace, ktorými by sa dané podozrenie z korupcie mohlo preveriť a závažnosť samotnej tejto skutočnosti, že takto konal poverený príslušník Policajného zboru v rámci trestného konania, ktorého základným účelom je náležité zistenie trestných činov neumožňuje uzavrieť, že by závažnosť činu bola nepatrná.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že nebola daná vecná príslušnosť Špecializovaného trestného súdu na konania v jeho prípade, tak odvolací súd sa s tým nestotožnil. Podľa § 14 písm. g), písm. n) Tr. por. pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu sa vzťahuje na trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 Tr. zák. a na trestné činy súvisiace s týmto trestným činom, ak sú splnené podmienky na spoločné konanie. V danom prípade bola obžaloba podaná na Š. A. v bode 1 pre prečin zneužívania právomoci

verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a JUDr. P. J.Š. v bode 2 pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák., pričom súčasťou skutkového deja podľa skutkovej vety v bode 2 obžaloby je to, že JUDr. P. J. mal žiadať a prijať úplatok za to, že svojim vplyvom zabezpečil u obžalovaného Š. A. ako povereného príslušníka Policajného zboru, že tento nezapísal do zápisnice o výsluchu svedkyne - poškodenej T. K. jej vyjadrenie o ponuke úplatku zo strany inej osoby, t. j. ide o konanie, ktoré sa v bode 1 obžaloby kladie za vinu obžalovanému Š. A., teda je nepochybné, že v podstate ide o súvisiace fázy skutkového deja a je daná ich vecná súvislosť, resp. ide o spolu súvisiace trestné činy podľa § 18 ods. 1 Tr. por. a je splnená podmienka spoločného konania. Pokiaľ obžalovaný namieta, že prvostupňový súd o tejto námietke vecnej nepríslušnosti nerozhodol osobitným rozhodnutím, čím nemal možnosť podať opravný prostriedok, tak odvolací súd poukazuje, že touto námietkou sa prvostupňový súd riadne zaoberal, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 28. júla 2020 (č. l. 885-886), kedy samosudkyňa oznámila procesným stranám dôvody, pre ktoré je príslušný na konanie o obžalobe Špecializovaný trestný súd (uvedené bolo rozvedené aj v meritórnom rozhodnutí, v prvom rozsudku prvostupňového súdu z 22. decembra 2020), pričom daný postup bol správny, keďže samostatným rozhodnutím o postúpení veci súd rozhoduje len v prípade, keď príde k záveru, že nie je na prejednanie obžaloby príslušný a v opačnom prípade nie je vecný dôvod na vydanie takého rozhodnutia, keďže súd nerozhoduje o tom, že je príslušný na konanie o obžalobe, pričom procesné strany majú možnosť danú skutočnosť namietať v riadnom opravnom prostriedku podanom proti meritórnemu rozhodnutiu, pokiaľ sú toho názoru, že o obžalobe rozhodol nepríslušný súd.

V prípade výroku o treste obžalovaný Š. A. k tomuto neuvádzal v odvolaní žiadne konkrétne vecné námietky. Proti výroku o treste konkretizoval námietky v odvolaní prokurátor, ktorý namietal miernosť uloženého druhu trestu a jeho výšku s tým, že prvostupňovým súdom uložený trest nebude mať potrebný nápravo-výchovný efekt, resp. potrebnú mieru generálnej prevencie a žiadal uložiť podmienčný trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby.

Odvolací súd k výroku o treste napadnutého rozsudku uvádza, že Trestný zákon upravuje otázku ukladania trestov vo viacerých ustanoveniach, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr. zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3, ods. 4 Tr. zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 326 ods. 1 Tr. zák. je dva roky až päť rokov), t. j. ide o prečin [§ 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák.] a v takom prípade prioritne pripadá do úvahy uloženie trestu nespojeného s odňatím slobody.

Aj keď obžalovaný spáchal trestný čin proti poriadku vo verejných veciach, spáchanie takého trestného činu neznamena, že je nutné v každom prípade uložiť trest odňatia slobody. Najmä v prípade, že je spáchaný prečin ako najmiernejší druh trestnej činnosti upravenej Trestným zákonom, ak je to možné s poukazom na okolnosti prípadu a na osobu páchatel'a, v zásade pripadá do úvahy uloženie alternatívneho

druhu trestu, ktorým je aj peňažný trest.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku uviedol konkrétne skutočnosti, ktoré ho viedli k tomu, že uložil peňažný trest v danej výmere. Odvolací súd nezistil, že by takto uložený trest bol neprimeraný alebo že by pri jeho ukladaní bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

Obžalovaný je doteraz súdne a priestupkovo netrestanou osobou, má pozitívne služobné hodnotenie príslušníka Policajného zboru a tiež pracovné hodnotenie z terajšieho zamestnania, z pohľadu osobných pomerov je ženatý a má dve plnoleté deti, ohľadom majetkových pomerov sa na verejnom zasadnutí vyjadril k svojmu príjmu v terajšom zamestnaní a k výsluhovému dôchodku (cca 850 eur, resp. 1060 eur) a zo spisu vyplýva, že je s manželkou vlastníkom rodinného domu. Obžalovaný v súčasnosti už nie je v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, pričom napriek tomu, že obžalovaný ako poverený príslušník Policajného zboru pri vyšetrovaní dopravnej nehody nezapísal do zápisnice vyjadrenie danej svedkyne o ponuke úplatku zo strany inej osoby, predmetná trestná činnosť korupcie bola odhalená a jej páchatelka odsúdená.

Teda pokiaľ prvostupňový súd obžalovanému Š. A. uložil pri správnom zistení poľahčujúcej okolnosti, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, peňažný trest vo výmere dvetisícpäťsto eur, postupoval v súlade so zákonom a nie je možné konštatovať neprimeranosť uloženého trestu. Alternatívnym trestom k trestu odňatia slobody pri spáchaní prečinu, je práve popri treste domáceho väzenia a treste povinnej práce v zásade peňažný trest. Odvolací súd nezistil, že by vzhľadom na okolnosti prípadu alebo osobu obžalovaného bolo nutné ukladať trest odňatia slobody, a to ani vo forme podmieneného odkladu jeho výkonu, a teda že by bolo potrebné počas určitej skúšobnej doby posudzovať, či bude obžalovaný viesť riadny život. Tiež z pohľadu výmery uloženého peňažného trestu bol tento uložený v súlade so zákonom (peňažný trest možno uložiť vo výmere od 160 eur do 331.930 eur) a podľa odvolacieho súdu nie je možné ani z pohľadu zistených osobných a majetkových pomerov obžalovaného dospieť k záveru o neprimeranosti uloženého trestu.

Pokiaľ prokurátor považoval prvostupňovým súdom uložený trest za nedostatočný z pohľadu nápravného výchovného efektu a generálnej prevencie, tak odvolací súd uvádza, že prokurátor navrhoval obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere dva roky a takýto navrhovaný trest, ktorý nie je spojený s odňatím slobody je z pohľadu účelu trestu v podstate takmer na obdobnej, porovnateľnej úrovni ako prvostupňovým súdom uložený peňažný trest v danej výmere, a teda odvolací súd nezistil nutnosť ukladaní iného druhu trestu.

V súlade so zákonom bolo aj prvostupňovým súdom určenie náhradného trestu odňatia slobody vo výmere tri mesiace pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený (§ 57 ods. 3 Tr. zák.), ktorý je primeraný uloženej výmere peňažného trestu.

Odvolací súd teda uzatvára, že trest uložený prvostupňovým súdom obžalovanému Š. A. je v súlade so zákonom, zodpovedá účelu trestu a je primeraný závažnosti spáchaného trestného činu, okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v prípade odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku bol tento prvostupňovým súdom vydaný v súlade so zákonom, a preto odvolania obžalovaného Š. A. a prokurátora vo vzťahu k tomuto obžalovanému podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné. Pokiaľ sa pritom k niektorej z uplatnených odvolacích námietok výslovne odvolací súd nevyjadril, považoval ju za nepodstatnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaniach.

II. K oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku prvostupňového súdu

V prípade obžalovaného JUDr. P. J. stíhaného pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému v obžalobe kladie za vinu v podstate to, že 14. augusta 2018 v Ž. Z. O. ako

advokát a obhajca obvineného L. V. si vyžiadala a následne prevzala od L. V. úplatok 500 eur za to, že s využitím svojho vplyvu zabezpečil u povereného príslušníka Policajného zboru Š. A., že tento 26. júna 2018 nezapísal do zápisnice o výsluchu poškodenej T. K. jej výpoveď o tom, že po dopravnej nehode jej telefonicky ponúkla matka vinníka dopravnej nehody L. V. úplatok 500 eur za to, že v rozpore so skutočnosťou uvedie, že si zranenia spôsobila sama a že ju nezrazil jej syn.

Prvostupňový súd svoj oslobodzujúci rozsudok v prípade obžalovaného JUDr. P. J. zdôvodnil v podstate tým, že obžalovaný Š. A. vyvrátil akékoľvek tvrdenie o tom, že by obžalovaný JUDr. J. na neho počas výsluchu svedkyne - poškodenej T. K. akýmkoľvek spôsobom vplýval a žiaden dôkaz nenásvedčuje tomu, že by ho JUDr. J. navádzal na akúkoľvek činnosť, ktorá by niesla znaky ovplyvňovania. Podľa prvostupňového súdu výsledky dokazovania svedčia pre možný záver, že skutočnosti, ktoré prezentoval obžalovaný JUDr. J. počas telefonických rozhovorov L. V., boli nepravdivé a obžalovaný JUDr. J. v skutočnosti reálny dosah na ovplyvnenie predmetnej záležitosti nemal a ani ho neuplatnil, teda pre také vybavenie veci, ktoré predstieral V., nepodnikol nič a ani to nemal v úmysle s tým, že V. odoslanú sumu 500 eur nebrala ako úplatok, ale ako platbu za úkon advokátovi, ktorý zastupoval jej syna. Také konanie by podľa prvostupňového súdu bolo možné posúdiť ako trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. za predpokladu, ak by oprávnenia poškodeného mohla vykonávať osoba, ktorá nie je v tomto trestnom konaní stíhaná ako spoluobvinená (§ 47 ods. 1 Tr. por.), pričom procesné postavenie poškodeného by v zmysle § 46 ods. 1 Tr. por. prislúchali L. V., ktorá však mala postavenie spoluobvinenej osoby, keď jej bolo vznesené obvinenie za prečin podplácania podľa § 332 ods. 1 Tr. zák. a prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. tým istým uznesením vyšetrovateľa PZ z 12. februára 2019 ako obžalovaným JUDr. P. J. a Š. A. a za tieto bola následne právoplatne uznaná vinnou trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu zo 6. marca 2020, sp. zn. BB-3T/7/2020.

Odvolací súd v prvom rade pripomína v súlade so svojim predošlým rozhodnutím vydaným v tejto veci, že podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov ustanovenej v § 2 ods. 12 Tr. por. je nutné, aby súd dôsledne a objektívne vyhodnotil dôkazné prostriedky vykonané zákonným spôsobom a dôkazy z nich získané, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Len správna a dôsledná aplikácia tejto zásady je nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Tr. por.) tak, aby sa v danej prejednávanej veci vzali do úvahy jej osobitosti a zabránilo sa šablónovitému, mechanickému postupu pri hodnotení dôkazov. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok, resp. jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať a vnútorné presvedčenie sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúce skutočnosti („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch (rozhodnutie uverejnené vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 28/1971).

Podľa ustálenej súdnej praxe k správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné relevantné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí (primerane R 14/1964), pričom ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom a v takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. (primerane R 53/1992).

Odvolací súd v predošlom zrušujúcom rozhodnutí rozviedol konkrétne skutočnosti, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal pri svojom prvom vydanom oslobodzujúcom rozsudku z 22. decembra 2020 a zistil, že prvostupňový súd sa týmito skutočnosťami dôsledne neriadil, keď poukazujúc na zásadu prezumpcie nevinoty obžalovaného JUDr. P. J. oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal daný skutok. Podľa odvolacieho súdu pre také rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky a pre chyby v napadnutom výroku rozsudku, pretože sa

prvostupňový súd predovšetkým riadne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaných dôkazných prostriedkov a z nich zabezpečených dôkazov, bolo nutné na podklade odvolania prokurátora podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 zrušiť napadnutý rozsudok v oslobodzujúcej časti a v zrušenej časti podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd v tomto ohľade poukazuje na nasledovné skutočnosti.

Podľa ustálenej súdnej praxe (primerane R 16/1981, R 32/1987-II.)

- ak páchatel prijme alebo žiada úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, avšak koná bez súčinnosti verejného činiteľa, dopúšťa sa trestného činu nepriameho úplatkárstva; ak úplatok prijme alebo žiada v súčinnosti s verejným činiteľom a pre neho, dopúšťa sa účastníctva na trestnom čine prijímania úplatku. Ak však páchatel iba predstiera, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo na činnosť osoby, ktorá obstaráva veci všeobecného záujmu, ale v skutočnosti pre vybavenie nemieni nič urobiť, ide o trestný čin podvodu, resp. jeho pokus, ak o úplatok požiadal, ale ho neprijal,
- trestný čin nepriameho úplatkárstva je dokonaný už tým, že páchatel žiada alebo prijme úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a nevyžaduje sa, aby páchatel u verejného činiteľa skutočne intervenoval; ak páchatel na výkon právomoci verejného činiteľa skutočne pôsobil, došlo k dokončeniu trestného činu, čo možno hodnotiť ako okolnosť zvyšujúcu nebezpečnosť činu pre spoločnosť. Znak „žiada úplatok“ je naplnený nielen vtedy, keď páchatel požiada o úplatok výslovne, ale aj vtedy, ak navodí takú situáciu, že tým dá podplácajúcemu konkludentne najavo, že chce úplatok.

Z obsahu zabezpečených odposluchov telekomunikačnej prevádzky vyplýva, že formulácie v nich použité obžalovaným JUDr. P. J. v telefonických rozhovoroch s L. V. 13. a 14. augusta 2018 (ako sú rozvedené vyššie, najmä vyjadrenia - „začali skákať aj druhé veci, sme museli hasiť, ...viete aj to, čo ona hovorila, že ste jej ponúkala peniaze, ...tam sa urobilo, čo sa mohlo, ...vy ste zložila tú zálohu, odčerpalo sa z nej, rozumiete ma, ...to sa spravilo, čo bolo treba, lebo rýchlo som vás nemohol zohnať, rozumiete ma“, resp. „ja som o tom nevedel, čiže som bol zaskočený s tým, rozumiete a poviem vám pravdu, našťastie vyšetrovateľ bol, aký bol, rozumiete ma, dalo sa to a zároveň aj tak, aby to nebolo a nebúchalo hore na prokuratúre, ...stadial sa muselo, zobralo sa päťsto, rozumiete ma a išlo to mimo, ...pošlite to normálne, oficiálne poštou, rozumiete ma, že doplnenie trov“) poukazujú na to, že tento obžalovaný si od L. V. vypýtal finančné prostriedky v sume 500 eur ako úplatok, ktorý mal zaplatiť práve za to, že zabezpečil, aby ňou ponúknutý úplatok pre svedkyňu T. K. nevyšiel najavo a nebol uvedený v zápisnici o jej výsluchu, resp. že zabezpečil, že sa o tom nebude konať.

Pokiaľ prvostupňový súd uvádzal, že obžalovaný JUDr. J. nemal reálny dosah na ovplyvnenie predmetnej záležitosti, tak žiadnym spôsobom nezobral do úvahy skutočnosť, že z výpovede svedkyne T. K. vyplýva, že keď hovorila pri danom výsluchu o ponuke úplatku 500 eur zo strany L. V., tak V. advokát (t. j. obžalovaný JUDr. P. J.) ju vtedy zahriakol, aby bola ticho, že (poverený príslušník PZ) zapisuje a že prečo nešla po správnej strane cesty. Takže z výpovede tejto svedkyne vyplýva, že obžalovaný JUDr. J. jej mal aktívnym konaním pri výsluchu vykonávaným Š. A. ako povereným príslušníkom PZ, zabrániť tomu, aby ďalej uvádzala skutočnosti ohľadom ponuky úplatku zo strany L. V., ohľadom čoho obžalovaný Š. A. žiadnym spôsobom nezasiahol. V tejto súvislosti treba uviesť, že prvostupňový súd v odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku obžalovaného Š. A. uznal vinným práve za to konanie, že ako poverený príslušník Policajného zboru vykonávajúci vyšetrovanie nezapísal do zápisnice vyjadrenie svedkyne - poškodenej T. K. o ponuke úplatku zo strany L. V. a nevykonával žiadne opatrenia na preverenie podozrenia z korupcie.

Práve pre trestný čin nepriamej korupcie je podľa vyššie uvedenej ustálenej súdnej praxe príznačné, že jej páchatel koná bez súčinnosti verejného činiteľa, inak by muselo ísť o trestný čin prijímania úplatku, resp. účastníctvo na ňom. Teda pokiaľ v prejednávanej veci zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by o JUDr. J. vyžiadaní sumy 500 eur od L. V. vedel obžalovaný Š. A., uvedené nie je prekážkou právneho posúdenia skutku ako trestného činu nepriamej korupcie. Po objektívnej stránke sú pojmové znaky trestného činu nepriamej korupcie splnené požiadaním alebo prijatím úplatku za to, že

páchateľ bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo za to, že tak už urobil. Pri tomto trestnom čine nie je rozhodujúce, či páchatateľ na výkon právomoci verejného činiteľa skutočne pôsobil. Stačí, že požaduje alebo prijme úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a teda požadovaním alebo prijatím úplatku za takej situácie sú naplnené všetky formálne znaky tohto trestného činu a tým je tento trestný čin dokonaný. Ak páchatateľ za úplatok svojím vplyvom skutočne aj pôsobil na výkon právomoci verejného činiteľa, došlo k dokončeniu tohto trestného činu, čo možno hodnotiť ako okolnosť zvyšujúcu závažnosť činu pre spoločnosť. Preto nevykonanie intervencie u verejného činiteľa v prospech podplácajúceho je irelevantné z hľadiska trestnej zodpovednosti páchatateľa za dokonaný trestný čin nepriameho úplatkárstva, ak mal páchatateľ úmysel svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Znak „bude pôsobiť svojím vplyvom na výkon právomoci“ v § 336 ods. 1 Tr. zák. predpokladá, že páchatateľ má možnosť pôsobiť na verejného činiteľa v dôsledku svojho postavenia, vzťahu a pod. Pritom znak „žiada úplatok“ je podľa ustálenej súdnej praxe naplnený nielen vtedy, keď páchatateľ o úplatok výslovne požiada, ale aj vtedy, keď úmyselne navodí takú situáciu, aby mu podplácajúci úplatok dal či sľúbil.

Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový súd sa v prípade oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku nedostatočne zaoberal vykonaným dokazovaním a skutočnosťami z nemu plynúcimi. Pokiaľ obžalovaný Š. A. uvádzal, že počas výsluchu svedkyne T. K. na neho obžalovaný JUDr. P. J. žiadnym spôsobom neovplyvľoval, tak uvedené tvrdenie nie je určujúce a z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaní sa vzájomne poznali, prichádzali opakovane do styku v rámci trestného konania ako poverení príslušníci PZ a obhajca a bol medzi nimi vzťah kolegiálneho charakteru, takže u obžalovaného JUDr. P. J. bola reálna možnosť prípadného pôsobenia na Š. A.. Pritom podľa výpovede svedkyne T. K. mal P. J. vplývať na priebeh úkonu vedeného obžalovaným Š. A. a na samotnú svedkyňu počas jej výsluchu, čo bolo s cieľom nezaznamenania predmetnej ponuky úplatku od L. V. a jeho aktívne konanie pri výsluchu T. K., ktoré malo vyústiť do následne ním žiadaných finančných prostriedkov od L. V. v telefonickom rozhovore zo 14. augusta 2018, je v zhode s vyjadreniami JUDr. J. v tomto telefonickom rozhovore. Pokiaľ prvostupňový súd uvádzal, že L. V. danú sumu 500 eur žiadajú JUDr. J. nebrala ako úplatok, ale ako platbu za úkony advokáta zastupujúceho jej syna, tak prvostupňový súd nezobral do úvahy vyjadrenie samotnej svedkyne na hlavnom pojednávaní, kde výslovne uviedla k danému telefonickému rozhovoru, že keď išlo 500 eur mimo, tak asi trebalo zrejme niečo zaplatiť, ako aj skutočnosť, že L. V. bola právoplatne odsúdená trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu zo 6. marca 2020, sp. zn. BB-3T/7/2020, v bode 2 za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. za skutok, ktorého podstatou je, že pri telefonickom rozhovore 14. augusta 2018 na žiadosť JUDr. P. J. prisľúbila a následne aj v ten deň zaslala na účet patriaci jeho asistentke I. Q. sumu 500 eur za to, že JUDr. P. J. svojím vplyvom zabezpečil u príslušníka PZ npor. Š. A., že nezapísal do zápisnice o výsluchu svedkyne - poškodenej T. K. 26. júna 2018 skutočnosť, že 14. decembra 2017 ponúkla L. V. úplatok 500 eur T. K. za to, že pred policajtní neuviedie, že ju zrazil jej syn L. V..

V tejto súvislosti treba opätovne poukázať aj na tú časť výpovede svedkyne I. Q., ktorá sa týkala situácie po hlavnom pojednávaní uskutočnenom na Okresnom súde v Žiari nad Hronom 16. októbra 2018 v trestnej veci obvineného L. V., kedy mal JUDr. J. po príchode z pojednávania kričať na L. V. a vyhodiť ju z kancelárie v súvislosti s tým, že mala ponúkať peniaze T. K. (z vyjadrení T. K., L. V. a JUDr. P. J. vyplynulo, že sa o tom na danom okresnom súde rozprávali K. a V.) a uvedené správanie JUDr. J. je logicky vysvetliteľné práve tým, že tento mal predtým docieľiť, že v danej zápisnici o výsluchu svedkyne - poškodenej T. K. z 26. júna 2018 nebola ponuka úplatku zo strany L. V. spomenutá.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že poskytnutá suma 500 eur nemohla byť oprávnenou súčasťou trov obhajoby ako to uvádzal obžalovaný JUDr. P. A. J. a také tvrdenie ignoruje relevantný dôkaz, a to obsah daného telefonického rozhovoru obžalovaného JUDr. J. a svedkyne L. V. zo 14. augusta 2018, z ktorého možno jednoznačne odvodiť, že sumu 500 eur si JUDr. J. vypýtal od L. V. s tým, že išlo o peniaze, ktoré zaplatil „mimo“, aby nevyšlo najavo, že mala ponúknuť úplatok svedkyňi T. K. a na tom nič nemení skutočnosť, že tieto finančné prostriedky mali byť oficiálne zaplatené ako doplnenie trov obhajoby a zakrytie finančných prostriedkov vypýtaných ako úplatok týmto spôsobom vyplýva aj

priamo z obsahu telefonického rozhovoru zo 14. augusta 2018. K prečítanej výpovedi obžalovaného JUDr. P. J. z prípravného konania na hlavnom pojednávaní ohľadom nutnosti navýšenia trov obhajoby vzhľadom na vykonané priestupkové konanie, do ktorého zarátal trovy obhajoby predtým uhradené s tým, že mu malo zostať málo prostriedkov pre obhajobu v trestnom konaní (čím obžalovaný zdôvodňoval vypýtanie si daných 500 eur telefonicky od L. V.), odvolací súd uvádza, že z daného priestupkového spisu, ktorý spolu s trestným spisom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/83/2018 oboznámil ako dôkazy na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, vyplýva, že obžalovaný JUDr. J. sa žiadneho procesného úkonu v priestupkovom konaní L. V. nezúčastnil (plná moc na zastupovanie L. V. bola do spisu doručená až 3. mája 2018, pričom následne bola daná vec prípisom z 22. mája 2018 odovzdaná do trestného konania bez toho, aby boli medzitým vykonané úkony, na ktorých by mal JUDr. J. ako obhajca L. V. nejakú formu účasti), takže reálne si mohol v priestupkovom konaní účtovať iba odmenu za prevzatie a prípravu zastúpenia/obhajoby vrátane prvej porady s klientom (príp. ďalšej porady s klientom), pričom z výpovede obžalovaného v prípravnom konaní vyplýva, že už 11. júna 2018 mu bola zaplatená ďalšia záloha na trovy obhajoby v sume 888,53 eur a z výpovede L. V. vyplýva, že pri prvom stretnutí dala obžalovanému 100 eur a na druhý deň mu zaslala ďalších 500 eur (z oboznámeného spisu Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/83/2018 vyplýva, že v následnom trestnom konaní JUDr. J. ako obhajca L. V. podal sťažnosť proti vznesenému obvineniu a zúčastnil sa výsluchu obvineného, výsluchov poškodených V. V. a T. K. a svedka F. Q. a preštudovania spisu po skončení vyšetrovania, pričom 9. augusta 2018 bola podaná obžaloba). Aj z tohto základného prehľadu je zrejmé, že vyžiadanie si 500 eur telefonicky 14. augusta 2018 obžalovaným JUDr. P. J. od L. V. (odhliadnuc od obsahu daného telefonického rozhovoru medzi JUDr. J. a L. V., z ktorého treba v zásade vychádzať pri posudzovaní skutočného účelu JUDr. J. vypýtaných 500 eur) nemalo reálny základ v tom, že by skutočne bolo nutné doplnenie trov obhajoby, ktoré by boli dovtedy naozaj uhradené v súvislosti s obhajobou L. V..

Pokiaľ obžalovaný JUDr. J. namietal zákonnosť vykonaných odposluchov telekomunikačnej prevádzky z toho pohľadu, že malo ísť o komunikáciu obžalovaného ako advokáta s L. V. ako jeho klientkou, tak odvolací súd uvádza, že v prípade odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Tr. por. nie je možné použiť iba tie informácie, ktoré vzniknú pri komunikácii obvineného s obhajcom s výnimkou informácií, ktoré sa vzťahujú na vec, v ktorej advokát nezastupuje obvineného ako obhajcu. Je zrejmé, že v danom prípade o taký vzťah obvineného a obhajcu nešlo a odvolací súd nezistil, že by takto získané informácie nebolo možné použiť ako dôkaz (pre úplnosť treba uviesť, že ide o dôkazy získané na základe vydania súhlasu podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním v znení neskorších predpisov, ktorý v tomto ohľade neupravuje žiadne obmedzenie). Rovnako je splnená zákonná podmienka možnosti použitia záznamu odpočúvania telekomunikačnej prevádzky v inej trestnej veci podľa § 115 ods. 7 Tr. por. a podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, keďže ide o konanie ohľadom korupčného trestného činu a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, v prípade ktorých možno vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (§ 115 ods. 1 Tr. por.).

Napokon odvolací súd pre úplnosť uvádza, že pokiaľ aj prvostupňový súd poukazoval, že ohľadom prípadného vyvedenia trestnej zodpovednosti za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. tomuto zabraňuje ustanovenie § 47 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého oprávnenie poškodeného nemôže vykonávať ten, kto je v trestnom konaní stíhaný ako spoluobvinený, tak ide o vecne nesprávny názor. Podľa § 46 ods. 1 Tr. por. je poškodeným osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Pokiaľ však niekto poskytne úplatok (za čo bola už L. V. právoplatne odsúdená), čo je protiprávne konanie podľa Trestného zákona, taká osoba ohľadom poskytnutého úplatku nemôže požívať trestnoprávnu ochranu, keďže poškodenému priznáva Trestný poriadok ochranu len ohľadom porušenia zákonom chránených práv a slobôd, nie však konania protiprávneho. Takže pokiaľ osoba poskytne úplatok, nemôže byť ohľadom tohto úplatku v postavení poškodenej osoby v trestnom konaní.

Na základe uvedeného bude potrebné, aby po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie prvostupňový súd podľa § 2 ods. 12 Tr. por. dôsledne a objektívne vyhodnotil dôkazné prostriedky vykonané

zákonným spôsobom a dôkazy z nich získané a zbral pritom do úvahy a vysporiadal sa so skutočnosťami uvádzanými v tomto rozhodnutí odvolacím súdom a následne vo veci spravodlivo rozhodol, pričom písomné vyhotovenie meritorneho rozhodnutia vrátane odôvodnenia bude musieť obsahovať všetky zákonom predpísané náležitosti tak, aby podľa ustálenej súdnej praxe bola splnená požiadavka takého meritorneho rozhodnutia, ktoré dáva dostatočným a presvedčivým spôsobom odpovede na všetky relevantné otázky týkajúce sa predmetu súdnej ochrany.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že v prípade:

- odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku prvostupňového súdu boli odvolania obžalovaného Š. A. a prokurátora vo vzťahu k tomuto obžalovanému zamietnuté ako nedôvodné, keďže v tejto časti bol napadnutý rozsudok vydaný v súlade so zákonom,
- v prípade oslobodzujúcej časti bol na podklade odvolania prokurátora vo vzťahu k obžalovanému JUDr. P. J. napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v tejto časti zrušený a vec vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v zrušenej časti v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.